

בשנתיים האחרונות, התפתח ציורו של דוד משולם והתגבש ממצב של חיפושים עם כיוון רגשי ברור ופתרון ציורי מהסס, לציור מגובש בעל סגנון אישי מובהק ללא כל ויתור על האספקטים הספרותיים שאפיינו ציור זה תמיד.

המציאות אותה מנסה דוד משולם למסור בציוריו, היא מציאות שפרוש עליה דוק של פיוט, נטייה לפנטאסט העובר עד לגרוטסקה וכמיהה עמוקה לגעת במשהו שהוא "מעבר לדברים עצמם", מעין נמשל למשל המציאות שסביבו. העולם שמנסה דוד משולם למסור בציוריו, הוא עולם בו נפגשים המציאות השגרתית עם המזור והמופלא, ההופכים אותה למערכת סמלים המרמזת על סדר מציאות אחר. עצמים שגרתיים כחוטי חשמל, בתים, גלמים ממשחקי השח ולוח מודעות, מקבלים משמעות מיוחדת כשהם מוכנסים להקשר שונה מהרגיל. או אז מופיעות מכשפות עוטות לוט על חוטי החשמל, והשיכורים המשתרכים ברחובות הופכים שליחים של סדר טראנסצנדנטי. קרבתו של הפנטאסט לגורטסקי, מזכירה גישות דומות באמנות המאה ה-20, כגון זו של קפקא בספרות ואנסור בציור, אלא שטיפולו של דוד משולם אינו בהיר וקל - מבחינת עיצוב טכני - בדומה לשל אנסור, ונוטה הרבה יותר לאקספרסיוניזם. עד כאן, על העולם הרוחני שדוד משולם מנסה למסור בציור - עולם שבלי העברה חופפת לציור בעזרת שפה ציורית הולמת, נשאר עולם ספרותי מעיקרו. פתרונו הציורי של דוד משולם התפתח להפליא מאז תערוכותיו האחרונות והגיע - למרות השפעות שונות שהן רק לחיוב - כדי שפת ציור אישית, אך עדיין אין עקביות מלאה בפתרונותיו הציוריים. דוגמא להתנגשות עקרונותיו הציוריים בינם לבין עצמם, אפשר למצוא בתפיסת המרחב כפי שהיא מופיעה בציורים. כמעט בכל הציורים חלוקת השטח ועיצוב הנפח, הם כמעט אך דו-מימדיים. כמעט - משום שיש בכל זאת תחושה של נפח, אלא שזהו נפח דחוס ופחוס למימד הקדמי, ונוצר לא בגלל שימוש בפרספקטיבה או תדמית נפח דומה, אלא בעקבות השימוש הרב ברקע שחור המהווה מעין מרחב עצמאי. זהו הפתרון הנוח כמעט בכל הציורים, אבל בציור "רחוב האוניית", מופיע לפתע טיפול שונה מעט בבעיית הנפח-מרחב: הבתים שוב אינם מעוצבים באורח דו-מימדי טהור, אלא בצורה המרמזת לפרספקטיבה. אמנם אין זו פרספקטיבה נוסח הרנסאנס, אלא פרספקטיבה כפי שהשתמשו בה במאה ה-12 בציור הגותי וביצור הביזאנטי-איטלקי המאוחר. דא עקא, שלא כל המבנים מעובדים באותה תפיסת נפח, אלא רק חלקם, בעוד שהיתר הם במפורש דו-מימדיים. ייתכן מאוד שהסיבה לכך קשורה בפתרונות טכניים והרצון להשאיר חלוקה (דו-מימדית) סבירה של צורות וכתמים על פני השטח, אך לפתע נהפכת כל תפיסת המרחב בציור כזה לבלתי סבירה.

295 התנגשויות דומות - אם לא בפתרון בעיית המרחב הרי בעיצוב הצבעוני - אפשר למצוא פה ושם בכמה מציוריו האחרים של דוד משולם, אך נראה שהצייר עומד לפני פתרון המעשי שבלי ספק אינו קל נוכח אי נכונותו לוותר אף כמלוא נימה על הערכים הנושאים.